

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Ε΄.-ΤΕΥΧΟΣ Α΄. ΚΑΙ Β΄.

Ὅδε ἐστὶ περὶ ἔργου ἂν θεμιτέρου ἕνεκα
βουλεύσασθε ἢ περὶ κειδέας καὶ κώπεθ καὶ
τῶν κώπεθ εἰκείων. (Πλάτ. Θεάγος.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

10 — ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ — 10

—
1882

ΠΛΑΤΩΝ

ΤΟΜΟΣ Ε΄

ΙΟΥΝΙΟΣ καὶ ΙΟΥΛΙΟΣ 1883

ΤΕΥΧΟΣ Η΄ καὶ Θ΄

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ

ΚΡΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ (α)

§ 3. Ἐπιρρήματα εἰς ΩΣ ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος γενόμενα.

Ἐπιρρήματα ὁμοίως τῷ παρελκόντως ἐσχηματισμένα, ἤτοι ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος διὰ τῆς καταλήξεως ΩΣ παρηγμένα, ἔχει οὐκ ὀλίγα ἢ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἅτινα οὐδαμῶς ὀκνοῦμεν νὰ καταλέξωμεν ἐνθάδε κατὰ στοιχεῖον, ἵνα πρόχειρα ὑπάρχωσι τοῖς περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολούμενοις.

Ἄγαπώντως. Πλάτ. Νόμ. σελ. 735, δ' «ἀγαπώντως ἂν καὶ τὸ τοιοῦτον δράσειεν». Νουμῆν. παρ' Εὐσεβ. Προπ.

(α) Ὅρα συνέχειαν εἰς Τευχ. ζ' καὶ ζ', σελ. 219.

Εὐαγγ. ΙΔ', δ', 4 «ἐλέγχουσι δὲ ἀγαπώντως ὑπὸ δυσμενοῦς ἐλέγχου». Ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλατωνος φέρεται καὶ γραφὴ ἀγαπητῶς, ἣν προκρίνει ὁ Σταλβώμιος Πλάτ. Τόμ. Γ', β', σελ. 42.

Ἄγνοοῦντως. Ἀριστοτ. Τόμ. Α', σελ. 195, 28 Διδ. «εἰ τὸ δικαίως ἐπιστημονικῶς καὶ ἐμπείρως, τὸ ἀδίκως ἀγνοοῦντως καὶ ἀπείρως».

Ἄκεόντως. Ἡσύχ. «Ἄκεόντως: ἀψοφητὶ καὶ ἡσύχως». Πρβ. καὶ Εὐστάθ. σελ. 1888, 42 «γίνεται δέ, φασίν, ἐκ τοῦ ἀκεόντως ἀποκοπὴν παθόν, εἶτα ἕκτασιν τοῦ Ο εἰς Ω».

Ἄναλογοῦντως. Ἐπιγρ. Ἑλλην. Τόμ. Β', σελ. 513 «ἀξίως καὶ ἀναλογοῦντως τῇ πατρίδι καὶ τῷ γένει».

Ἄπαδόντως. Ὠριγέν. Τόμ. Α', σελ. 52 «οὐκ ἀπαδόντως — τῷ αὐτῷ ὀνόματι προσαγορευθήσονται» καὶ Τόμ. ΙΔ', σελ. 184 «ὁ δὲ Σύμμαχος οὐ πάνυ ἀπαδόντως». Ἴδε καὶ Θησ. Ἐρρ. Στεφ. Τόμ. Α', β', σελ. 1133, ἀ καὶ Συναγ. Κουμαν. σελ. 35. Πρβ. καὶ Κρευζήρον Πλωτ. Τόμ. Γ', σελ. 170.

Ἄπαρτιζόντως. Διογέν. Λαέρτ. Ζ', 60 «ὄρος δέ ἐστιν, ὡς φησιν Ἀντίπατρος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὄρων, λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος». Πρβ. καὶ Στοβ. Ἑκλ. Τόμ. Α', σελ. 64,29 Τεῦβν καὶ Θεών. Σμυρν. σελ. 76,10 Τεῦβν Λέγει δὲ καὶ ὁ Σουΐδας «Ἀπαρτιζόντως: ὥστε μήτε ὑπερβάλλειν μήτε ἐνδεῖν ὄρος γάρ ἐστι λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος» (Πρβ. καὶ λ. ἀνάλυσις).

Ἄπεμφαινόντως. Ὠριγέν. Τόμ. Η', σελ. 304 καὶ σελ. 305 (Πρβ. καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 267).

Ἄπιστοῦντως. Νουμῆν. παρ' Εὐσεβ. Προπ. Εὐαγγ. ΙΔ', ζ', 5 «πῶς οὐ δικαίως ἀπιστοῦντως τοῖς πράγμασιν ἔξω;»

Ἄποχρώντως. Πολυδεύκ. Θ', 154 «Ἄποχρῶν, ἀποχρώντως ἔχει, ἱκανῶς, αὐτάρκως, ἀρκούντως, ἀπαρκούντως, ὑπεραποχρώντως». Ἡσύχ. «Ἄποχρώντως: ἀρκούντως, αὐτάρκως, ἱκανῶς». Σουΐδ. «Ἄποχρώντως: αὐτάρκως, ἱκανῶς ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων». Πρβ. καὶ

Ἄνεκδ. Βεκκ. σελ. 439,22. Τὸ ἀποχρώντως εὐρίσκεται παρά τε τῷ Θουκυδίδῃ καὶ παρ' ἄλλοις παλαιοῖς τε καὶ μεταγενεστέροις. Ἐν τοῖς τοῦ Ἀρχιμήδους Τόμ. Β', σελ. 266,16 Τεῦβν. κεῖται ὁ τύπος ἀποχρεόντως. Πρβ. σελ. 268,10: ἀποχρέοντι.

Ἄρεσκόντως. Εὐριπίδ. Ἴφ. Τ. 463 «εἴ σοι τάδ' ἄρεσκόντως πόλις ἦδε τελεῖ» καὶ 581 «εἰ πᾶσι ταῦτὸν πρᾶγμ' ἄρεσκόντως ἔχει». Ξενοφ. Οἶκον. ΙΑ', 19 «ἄρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς». Πρβ. καὶ Πλάτ. Πολιτ. σελ. 504, β' καὶ Ὠριγέν. Τόμ. ΙΗ', σελ. 66 καὶ σελ. 112 καὶ Τόμ. Κ', σελ. 54 (καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 111).

Ἀρκούτως. Πολλὰ τοῦ ἐπιρρήματος τούτου μαρτύρια ἔχομεν νὰ καταλέξωμεν ἕκ τε τοῦ δοκίμου καὶ τοῦ ἀδοκίμου ἑλληνισμοῦ. Ἐν τῇ τοῦ Ψευδηροδότου Ἐξηγήσει περὶ τῆς τοῦ Ὀμήρου γενέσιος καὶ βιοτῆς § 7 ἀπαντᾷ «καὶ γὰρ τοῦ βίου ἀρκέοντως εἶχε». Λέγεται δὲ καὶ ἐξαρκούντως ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Βατρ. 376) καὶ ὑπ' ἄλλων. Ἐν τῇ Ἡλέκτρα τοῦ Σοφοκλέους στίχ. 354 φέρεται κατὰ τὰντίγραφα «κακῶς μὲν, οἷδ', ἐπαρκούτως δέ μοι» Ἀλλὰ Θωμαῆς ὁ Μάγιστρος λέγει (σελ. 24,15) «Ἀπαρκεῖ κάλλιον ἢ ἀρκεῖ. Σοφοκλῆς· ἀπαρκούτως ἐμοί». Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψεν ἀναμφιβόλως ἀπαρκούτως δ' ἐμοί, ὅπερ διέφθειραν οἱ βιβλιογράφοι. Τὸ ἐπίρρημα ἀπαρκούτως μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους Θ', 154, τὸ δ' ἐπαρκούτως ὑπ' Ἰωάννου τοῦ Ἀλεξανδρέως Τον. Παραγγ. σελ. 39,7.

Ἄρμοζόντως. Γαλην. Τόμ. ΙΗ', α, σελ. 773 «πειρώμεθα γὰρ ἄρμοζόντως τῷ πάθει τὴν ἐκλογὴν ἐν τῇ χρήσει ποιεῖσθαι» καὶ σελ. 778 «εἴτε ἄρμοζόντως αὐτὸ τοῦτο πράττουσιν εἴτε καὶ μή». Διόδ. Σικελ. Γ', ιέ, 3 «τούτων δὲ τῇ χρείᾳ τῶν ἐγχωρίων πεφυκότων ἄρμοζόντως». Πρβ. καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ς', α, 2 καὶ Ὠριγέν. Τόμ. ΙΗ', σελ. 360 καὶ Τόμ. ΙΘ', σελ. 240. Ἐτι δὲ Λεξ. Βινδοβ. σελ. 57,8 καὶ σελ. 77,7. Εἶνε καὶ ἕκ τοῦ τύπου ἄρμόττειν ἐσχηματισμένον ἐπίρρημα, οὗ

τρία μαρτύρια φέρονται ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου ἑλληνισμοῦ. Ἐλέχθη δὲ καὶ συναρμοστῶν τως ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος Νόμ. σελ. 967, ἐ «ὅς ἂν μὴ χρήσηται πρὸς τὰ τῶν ἠθῶν ἐπιτηδεύματα καὶ νόμιμα συναρμοστῶν τως».

Δεόντως. Ἀθῆν. σελ. 178, β', «οὐ δεόντως γοῦν Πλάτων τὸν Μενέλαον ἐνόμισεν εἶναι δειλόν» καὶ σελ. 188, ς' «Ἀρισταρχος δὲ οὐ δεόντως γράφει». Γίνεται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Πολυβίου χρήσις τοῦ προκειμένου ἐπιρρήματος καὶ ὑπ' ἄλλων. Κακῶς ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Λεντζίου γενομένη Συναγωγῇ τῶν τοῦ Ἡρωδιανοῦ εἶνε γεγραμμένον (Τόμ. Α', σελ. 423,9) «οὐ δὲ ὄντως οὖν Ἀττικοὶ τὸ αἷται, ἡμεραι, εἰσπράξιαι, τιμῶριαι προπαροξύνουσιν» ἀντὶ τοῦ οὐ δεόντως. Παρὰ τῷ Γαληνῷ κεῖται τὸ σύνθετον ἐν δεόντως Τόμ. ς', σελ. 829 «ἢ κατὰ τὸ λεπτύνειν ἐν δεόντως καὶ ὑγραίνειν τὸ τρόφιμον ἔχοντος». Ἀλλ' ἡ λέξις εἶνε πάντως παρεφθαρμένη· ἴσως δ' ἔγραψεν ὁ Γαληνὸς «μετὰ τοῦ λεπτύνειν ἐνδεῶς καὶ ὑγραίνειν τὸ τρόφιμον ἔχοντος». Πλημμελῶς ἔχει καὶ τὸ παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Σοφιστῇ φερόμενον σελ. 159,10 «Ἵπερδέα: ὑπερδεόντως ἐνδεῆ». Τὴν ὀρθὴν γραφὴν βλέπει τις ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου «Ἵπερδέα: ὑπεραγόντως ἐνδεῆ».

Διαφερόντως. Λέγεται διαφερόντως ἀγαθός, διαφερόντως ὀρθή, διαφερόντως ἄξιον, πρᾶος διαφερόντως, τρυφερόν διαφερόντως, κτλ. καὶ διαφερόντως ἀσκεῖν, διαφερόντως αἰσχύνεσθαι, κτλ. Περιβόητον δὲ κατέστη τὸ «ὅσοι Ἀθηναίων εἰσὶν ἀγαθοί, διαφερόντως εἰσι τοιοῦτοι». Ἐν τῷ Κρίτωνι τοῦ Πλάτωνος σελ. 52, β' φέρεται «μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήριά ἐστι, ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμεις, εἰ μὴ σοι διαφερόντως ἤρεσκε». Ἀλλ' ὁ Κόβητος (Μνημ. 1874, σελ. 245) περιέγραψε τὸ εἰ μὴ σοι διαφερόντως ἤρεσκε ὡς παρεμβεβλημένον. Ὁ Ἀντατικιστὴς λέγει σελ. 90, 18 «Δια-

φερόντως: ἀντὶ τοῦ διαφόρως». Πρβ. Ξενοφ. Ἄγησ. Α', 36 «ἐπέθετο τῇ πόλει οὐδὲν διαφερόντως ἢ εἰ ἐν τῷ ἐφορείῳ ἔτυχεν ἐστηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πέντε». Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ τῷ Γαληνῷ Τόμ. ΙΖ', ἀ, σελ. 184 «τὴν ἀρχὴν τοῦ προκειμένου λόγου διαφερόντως γράφουσιν, ἔνιοι μὲν ὡδί πως — τινὲς δὲ ὡδί» καὶ σελ. 800 «ὡσπερ δ' ἐν τούτῳ, κἂν διαφερόντως γράφωσι, τὴν αὐτὴν τοῦ λόγου φυλάττουσι διάνοιαν, οὕτω κτέ». Ἄλλ' ἡμεῖς σφόδρ' ἀμφιβάλλομεν ἂν εἶνε ἀδιάφθορος ἡ γραφή. Τὸ διαφερόντως ὑπελήφθη ἰσοδύναμον τῷ διαφόρως ἢ τοῖ ἀνομοίως καὶ ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι τοῦ Ξενοφώντος βιβλ. Γ', ἡ, 5 «οὐδὲν διαφερόντως ἀποκρίνει μοι ἢ ὅτε σε ἠρώτησα κτέ.» καὶ ἐν τῷ κατὰ Φίλωνος λόγῳ τοῦ Λυσίου § 20 «οὐ τοίνυν ἔγωγ' οἶδ' ὅτι ὑμᾶς διαφερόντως δεῖ γινώσκειν περὶ αὐτοῦ ἢ οἱ οἰκεῖοι γινώσκουσι» καὶ ἐν τῷ Φαίδωνι τοῦ Πλάτωνος σελ. 85, β' «τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ» καὶ ἐν τῇ Πολιτείᾳ σελ. 455, γ' «οἷσθ' ἂν οὖν ὑπ' ἀνθρώπων μελετώμεν, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος διαφερόντως ἔχει ἢ τὸ τῶν γυναικῶν;». Σκαρλᾶτος ὁ Βυζάντιος γράφει ἐν τῷ Λεξικῷ σελ. 301 «Διαφερόντως, ἐπίρ'. (μὲ γεν.) Διαφορετικᾶ, ἀλλέως. Διακονεῖσθαι μὴ δὲν διαφερόντως τῶν δούλων, Πλάτ. (ἢ δοτ.) Διαφερόντως ἐτέρῳ πρὸς ἕτερον, Θκ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἡ) Διαφερόντως ἢ πρότερον, Πλάτ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχὴν. Ταῦτα ἤδη διαφερόντως ἀξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι, Αἰσχ.». Πρῶτον μὲν παρατηροῦμεν ὅτι δεινῶς σφάλλεται ὁ Σκαρλᾶτος νομίζων ὅτι ἐν τῷ τοῦ Θουκυδίδου (βιβλ. Β', 51) «ὡς ἐκάστῳ ἐτύγχανέ τι διαφερόντως ἐτέρῳ πρὸς ἕτερον γινόμενον» ἀναφέρεται ἡ δοτικὴ ἐτέρῳ εἰς τὸ διαφερόντως· εἶτα δ' ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίρρημα ἔχον τὴν δευτέραν σημασίαν, ἐφ' ἧς ἀποκλίνει πολλαχίς εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ μᾶλλον, τίθεται καὶ μετὰ πτώσεως, οἷον διαφερόντως τῶν ἄλλων, διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κτλ. καὶ

μετὰ τοῦ Ἡ, οἷον διαφερόντως ἢ εἰ ἐν ἄλλω βίῳ βιοῦς ἐτελεύτα, κτλ. ἔπειτα δ' ὅτι δὲν εἶνε τὸ διαφερόντως ἀντὶ τοῦ ἀνομοίως τεθειμένον οὔτ' ἐν τῷ «διακονεῖν μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων» (Πλάτ. Νόμ. σελ. 805, ε) οὔτ' ἐν τῷ «πείθεσθαι τε αὐτοῖς διαφερόντως ἢ πρότερον» (Πολιτ. σελ. 538, β'), ὡς δοξάζει ὁ Σκαρλάτος καὶ ἄλλοι. Φέρεται δὲ καὶ παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ «μὴ γὰρ διαφερόντως ἤδεσθαι τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς πένητας» (βιβλ. Β', 94). Ἐλέχθη δὲ καὶ διαφερόντως Ἐκ πάντων ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος (Συμποσ. σελ. 196, α) καὶ διαφερόντως ὑπὲρ ἅπαντας ὑπὸ τοῦ γραμματικοῦ Φρυνίχου (Ἐκλογ. σελ. 1). Εὐρέθη καὶ μεθ' ὑπερθετικοῦ συνημμένον τὸ προκείμενον ἐπίρρημα ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ τοῦ Πλάτωνος σελ. 349, δ' «εὐρήσεις γὰρ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀδικωτάτους μὲν ὄντας — ἀνδρειοτάτους δὲ διαφερόντως». Ἀλλ' ὁ Κόβητος ἔτρεψε τὸ ὑπερθετικὸν εἰς ἀπόλυτον, ἀνδρείους δὲ διαφερόντως (Μνημ. 1880, σελ. 344), ὡς καὶ ἐν τῷ κειμένῳ παρὰ τῷ Πολυβίῳ σελ. 1341,26 Οὐλογ. «ἐκινδύνευσαν μὲν πάντες, ἔπταισαν δὲ τελέως ὀλίγιστοι» (Μνημ. 1862, σελ. 36. Πρβ. καὶ Ναβήρον Μνημ. 1876, σελ. 372). Σημειωτέον δ' ὅτι ἅπαντ' αἰ καὶ παρὰ τῷ Ἰαμβλίχῳ διαφερόντως κοινοτάτη (περὶ Μυστηρ. σελ. 102,4) καὶ παρὰ Σέξτῳ τῷ Ἐμπειρικῷ τελέως ἀλογώτατον (σελ. 715,14) καὶ παρὰ τῷ Εὐναπίῳ παντελῶς ἐλάχιστον (σελ. 2 Βοισσ). καὶ παρὰ τῷ Γαληνῷ πυκνοτάτους ἐσχάτως (Τόμ. Η', σελ. 468) καὶ ἐσχάτως λεπτοτάτης — ἐσχάτως λεπτοτάτη — ἐσχάτως λεπτοτάτην (Τόμ. ΙΖ', β', σελ. 369. 370. 372. 374. 375) καὶ ἄλλα παρ' ἄλλοις ὁμοια τούτοις. Ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα μέλλομεν ἐν ἑτέρῳ τόπῳ νὰ ἐπεξέλθωμεν ἐξετάζοντες καὶ τὸ Θουκυδίδειον (βιβλ. Η', 68) «παρέσχε δὲ καὶ ὁ Φρυνίχος ἑαυτὸν πάντων διαφερόντως προθυμώτατον ἐς τὴν ὀλιγαρχίαν». Παρὰ τῷ Ἰουλιανῷ σελ. 123, δ' ἀναγινώσκειται «ᾧ μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς σφόδρα ἠσθῆναι διαφερόντως».

Ἄλλ' ὁ Ἐρτλίνος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἰουλιανοῦ (σελ. 159,7) ἀποφαίνεται ὅτι ἐξαλειπτέον εἶνε τὸ σ φ ὄ ρ α. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἐπιρρημάτων δια φ ὄ ρ ω ς καὶ δια φ ε ρ ὄ ν τ ω ς ἐποιήσατο λόγον ὁ πολὺς Κόβητος ἐν τῷ συγγράμματι τῷ ἐπιγραφομένῳ *Novae Lectiones* σελ. 595. Πρβ. καὶ *Miscell. Crit.* σελ. 557, ἐνθα τὸ παρὰ τῷ Δημοσθένει φερόμενον σελ. 761,196 «οὐτ' ἄλλος πρᾶος καὶ φιλάνθρωπος σύ τις τῶν ἄλλων δια φ ὄ ρ ω ς ὧν ἐλεεῖς αὐτούς» μετατυποῦται εἰς τὸ δια φ ε ρ ὄ ν τ ω ς.

Ἐ θ ε λ ὄ ν τ ω ς. Γρηγόρ. Νύσσ. Τόμ. Α', σελ. 767 «ἐθελόντως τὴν τῆς δουλείας μορφήν ὑποδύεται». Σχόλ. Ἰλιάδ. Τόμ. Δ', σελ. 208,21 «τινὲς ἐσταότως ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς, ἡσύχως, ἀρκούντως, ἐθελόντως».

Ἐ λ λ ε ι π ὄ ν τ ω ς. Πλωτίν. Τόμ. Α', σελ. 159,26 Τεῦβν· «πότερα δὲ ἔστι τὰ κάτω εἶναι ἀνευ διαλεκτικῆς καὶ σοφίας ἢ ἀτελῶς καὶ ἐ λ λ ε ι π ὄ ν τ ω ς». Ἡσυχ. «Ἀκραῆ: ἄκρως πνέοντα, οὔτε σφοδρῶς οὔτε ἐ λ λ ε ι π ὄ ν τ ω ς».

Ἐ π α μ φ ο τ ε ρ ι ζ ὄ ν τ ω ς. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 854 «ὅτι ἐ π α μ φ ο τ ε ρ ι ζ ὄ ν τ ω ς λέγεται καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ πρὸς τὸ ἀσελγές».

Ἐ χ ὄ ν τ ω ς, ἐ χ ὄ ν τ ω ς ν ο ὦ ν. Ἴδε Λόγ. Ἑρμῆν Τόμ. Α', σελ. 316,

Θ α ρ ρ ο ὦ ν τ ω ς—θ α ρ ρ ο ὦ ν τ ω ς. Ξενοφ. Συμπ. Β', 10 «ἢ δὲ θ α ρ ρ ο ὦ ν τ ω ς τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο». Δί. Κάσσ. ΝΓ', γ', 3 «πάνυ θ α ρ ρ ο ὦ ν τ ω ς ἔχω—μηδεμίαν αἰσχύνην ψευδολογίας ὀφλήσειν». Λιβάν. Ἐπιστ. 955 «τίνα δεῖ θ α ρ ρ ο ὦ ν τ ω ς τοῦτο ποιεῖν:». Φέρεται δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἰουλιανῷ σελ. 55, δ' «ἀφέντας χρῆ τοῖς Ὀμηρίδαις τὰ τοιαῦτα — ἐπὶ τὰ τούτων ἐγγύτερα πρὸς ἀρετὴν — θ α ρ ρ ο ὦ ν τ ω ς ἰέναι», ὅπερ ὁ Κόβητος (*Μνημ.* 1882, σελ. 436) μεταβάλλει εἰς τὸ θ α ρ ρ ο ὦ ν Τ Α Σ.

Ἰ δ ι α ζ ὄ ν τ ω ς. Σέξτ. Ἐμπειρ. σελ. 40,25 «τὰ οὐχ ὁμοίως ἀλλ' ἰ δ ι α ζ ὄ ν τ ω ς». Στοβ. Ἐκλ. Τόμ. Β', σελ. 48,5

«οὐ παραπλησίως δὲ τοῖς ἐξηπατημένοις ἐν ὄτωσιν ἀλλ' ἰδιόζοντως τισὶ παρεπόμενα».

Καθηκόντως. Ἡσύχ. «Καθηκόντως: δεόντως, πρεπόντως, προσηκόντως». Πολύβ. Δ', λέ, 10 «νομίμως καὶ καθηκόντως» καὶ Ε', θ', 6 «δικαίως ταῦτα πράττοντας καὶ καθηκόντως». Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 448, ε «καθηκόντως ἀλλήλοις ὁμιλεῖν». Στοβ. Ἀνθολ. ΟΕ', 14 «ὡς καθηκόντως εἰς τὸν βίον ὑπὸ τῶν σπειράντων παρηγμένον». Πρβ. καὶ Ἐπιγρ. Ἑλλην. 4697,28 καὶ Ἰουλιαν. σελ. 278, γ' καὶ Χρυσόστ. Ὑπομν. εἰς Ματθ. σελ. 214, γ' καὶ Σουίδ. λ. Γάϊος. Καὶ παρ' ἄλλοις δ' ἀπαντᾷ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίρρημα, πολλάκις δὲ γίνεται αὐτοῦ χρῆσις ὑπὸ τοῦ Ὀριγένους, οἷον Τόμ. Β', σελ. 315 καὶ 316 καὶ 317. Τόμ. Γ', σελ. 87 καὶ 393. Τόμ. ΙΒ', σελ. 357. Τόμ. ΙΓ', σελ. 179. Τόμ. ΙΖ', σελ. 132 καὶ 192 καὶ 276. Τόμ. ΙΗ' σελ. 112 καὶ 355. Τόμ. ΙΘ', σελ. 72 καὶ 196 καὶ 228. Τόμ. Κ', σελ. 185.

Καρτερούντως. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 399, β' «ἐν πᾶσι τούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην». Ἰάμβλ. Πυθαγ. Βί. 220 «πανιᾶπασι παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἡμύνετο τὴν τύχην». Νομίζει δὲ ὁ Κόβητος (Μνημ. 1860, σελ. 244 καὶ 1875, σελ. 343) ὅτι καὶ ὑπὸ τοῦ Θεμιστίου σελ. 309, α' ἐγγραφή «θατέρου τοῖν φιλοσόφοιν οὕτω παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην», οὐχὶ δὲ καρτεροῦς, ὡς κεῖται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις.

Κατασποῦδαζόντως. Πρβ. σπυρόντως.

Λανθανόντως. Πολυδεύκ. ζ', 209 «καὶ τὰ ἐπιρρήματα—κεκρυμμένως, λεληθότως, λανθανόντως». Ἡσύχ. «Λεληθότως: λανθανόντως». Δίων Κάσσ. ΕΞ', ε, 3 «τὸ ὕδωρ τῶν Ῥωμαίων λανθανόντως ἔφθειρον». Γαλην. Τόμ. ΙΒ', σελ. 292 «ἐνέβαλε τῷ τοῦς κάχλικας ἐναπεσβεσμένους ἔχοντι γάλακτι λανθανόντως». Ἡρωδ. Ἱστορ. Ζ', θ', 11 «λανθανόντως δὲ εὐνοίαν ἑαυτῷ παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμε-

νος» καὶ Η', ζ', 3 «ἠγανάκτουν καὶ λαυθαρόντως ἤλ-
γουν». Χρυσόστ. Ὑπομν. εἰς Ματθ. σελ. 299, δ' «λαυθα-
ρόντως ἑαυτὸν συνεισάγει» καὶ σελ. 427, β' «καὶ τοῦτο
λαυθαρόντως δείκνυσιν». Πρβ. καὶ σελ. 245, β', 623, α.
696, α. 734, α. 735, α. Ἀπαντᾷ δὲ τὸ λαυθαρόντως
καὶ ἐν τοῖς εἰς Θουκυδίδην Σχολίοις σελ. 21, 37 καὶ σελ. 46,
21 καὶ σελ. 64, 14 Διδ. καὶ ἐν ἄλλοις βιβλίοις.

Λογονεχόντως. Ἴδε Λόγ. Ἑρμῆν Τόμ. Α', σελ. 316.

Λυσιτελοῦντως. Ξενοφ. Οἶκον. Κ', 21 «τὰ δὲ ἔργα
μὴ τελεῖσθαι λυσιτελοῦντως πρὸς τὴν δαπάνην». Πρβ.
καὶ Ψευδοπλάτ. Ἀλκιβ. Β', σελ. 146, γ' καὶ Δίων. Κάσσ. Νς',
μ', 7 καὶ Λιβάν. Ἐπιστ. 480. Ἐν τῷ Φιλεταίρῳ τοῦ Ψευδηρω-
διανοῦ σελ. 453 φέρεται «Λυσιτελὲς μὲν λέγουσι, λυσιτε-
λῶς δὲ οὐκέτι ἀλλὰ λυσιτελοῦντως». Πρβ. Μοῖρ. σελ.
247 «Λυσιτέλειαν οὐδεὶς λέγει, λυσιτελὲς δὲ καὶ λυσι-
τελεῖν» καὶ Θωμ. Μάγ. σελ. 220, 4 «Λυσιτελὲς καὶ λυσι-
τελεῖν, οὐ λυσιτέλεια· ὠφέλεια δέ». Ἀλλὰ περὶ τοῦ
λυσιτελῶς καὶ λυσιτέλεια θὰ εἴπωμεν τὰ δέοντα
ἐτέρωθι.

Μετατροχαζόντως. Ἡσύχ. «Μεταδρομάδην: με-
τατροχαζόντως».

Νηφόντως. Ἴδε Θησ. Ἑρρ. Στεφ. Τόμ. Ε', σελ. 1506,
γ' Παρ.

Νουνεχόντως. Ἀντατικ. σελ. 109, 10 «Νουνεχόν-
τως: Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει». Ἡσύχ. «Νοαρέως: νουνε-
χόντως». Ἴδε Λόγ. Ἑρμῆν Τόμ. Α', σελ. 314—6. Πρβ. καὶ
Ἐφημ. Φιλομ. Ἐτ. ΚΖ', σελ. 20.

Ὀμοτονοῦντως. Φίλων Βελοπ. σελ. 61, β' «ἐχτείνειν
ἴσως καὶ ὀμοτονοῦντως ἀλλήλοις».

Ὄντως. Συχνὸν τὸ ἐπίρρημα τοῦτο εἶνε παρά τε τοῖς δοκί-
μοις καὶ τοῖς ἀδοκίμοις. Ἐλέχθη δὲ καὶ ὑπερόντως ὑπὸ
τοῦ Πλωτίνου Τόμ. Β', σελ. 166, 12 «καὶ γὰρ πρώτως αὐτὸς
καὶ ὑπερόντως αὐτός». Πρβ. ὑπεραποχρώντως.

Ὁφειλόντως. Ἡσύχ. «Ὁφειλόντως: πρεπόντως, δικαίως» καὶ «Προσηκόντως: ὀφειλόντως, πρεπόντως, ὀφειλομένως, δεόντως».

Παραπαιόντως. Ἡσύχ. «Παραπαίει: παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ» καὶ «Παραπαιόντως: ὁμοίως».

Παρατρεχόντως. Βασίλ. Τόμ. Β', σελ. 155, β' «ἡμεῖς μὲν οὖν παρατρεχόντως τῶν μαρτυριῶν ἐφηψάμεθα».

Περισσευόντως. Ὠριγέν. Τόμ. Ε', σελ. 253 καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 251 «ἐν φυλακαῖς περισσευόντως».

Πλεονάζόντως. Εὐστάθ. σελ. 934,16 «πλεονάζόντως τε καὶ διαφερόντως ποδώκη—τὸν Ἀχιλλέα καλεῖ».

Πληρούντως. Νικόμ. Γερασ. Ἀριθμ. Εἰς. σελ. 47,7 Τεϋβν. «δυνάμενος μετρεῖν αὐτὸν πληρούντως πλεονάκισ ἢ ἄπαξ». Ὁ Ἄσιος ἐμνημόνευσε καὶ ἐκ τοῦ Ἰαμβλίχου παράδειγμα ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου.

Πρεπόντως. Πολὺ εἶνε τὸ ἐπίρρημα τοῦτο ἐν τε τῷ δοκίμῳ καὶ τῷ παρηκμακότι ἐλληνισμῷ. Λέγεται δὲ καὶ συμπρεπόντως ὑπὸ τοῦ Ἐπιφανίου Τόμ. Γ', σελ. 411,10 Δινδ. «συμπρεπόντως τῇ αὐτοῦ θεότητι» καὶ σελ. 416,13 ασυμπρεπόντως αὐτῷ πάντα ἔχων» καὶ σελ. 427,27. 439,25. 441, 10. 443,16 καὶ 20, 446,14. 489,3. Πρβ. καὶ διαπρεπόντως Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Β', σελ. 316,21 «ἐφάνημεν διαπρεπόντως δειλοὶ οἱ Φρύγες». Παρὰ Δίῳνι τῷ Κασσίῳ βιβλ. ΟΔ', α, 3 κεῖται «ἐκπρεπόντως ἀνεστρέφοντο», ἀλλ' ἐν τῇ Τεϋβνηρείῳ ἐκδόσει Τόμ. Δ', σελ. 233 ἀναγινώσκεται ἐκπρεπῶς.

Προσεχόντως. Ψευδιπποκρ. Τόμ. Γ', σελ. 291 «προσεχόντως ἠγμένα ῥᾶον φέρει». Γαλην. Τόμ. ΙΓ', σελ. 884 «τῆξας δὲ ἐν ἕκαστον αὐτὸν προσεχόντως, ἵνα μὴ προσκαῆ, κτέ». Πρβ. καὶ Σωραν. σελ. 281,9 Ἑρμ. καὶ Ῥήτ. Οὐαλζ. Τόμ. Α', σελ. 251,11 καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. σελ. 25,24 Διδ. καὶ Σχολ. Λουκ. σελ. 255 Ἰακωβ. Ἴδε καὶ Θησ. Στεφ. Τόμ. ς', σελ. 1916 δ' καὶ Ἐφημερ. Φιλομ. Ἑτ. ΚΖ', σελ. 20. Εὐρέθη δὲ καὶ

συνεχόντως Ἰππιατρ. σελ. 106,15 «ἐκχορίζειν αὐτὸν συνεχόντως». Ἄλλ' ἴσως εἶνε ἐσφαλμένη ἀνάγνωσις τοῦ συνεχῶς.

Προσηκόντως. Οὐκ ὀλίγα παραδείγματα δύναται τις νὰ καταλέξη τοῦ ἐπιρρήματος τούτου, συνήθους ὄντος τοῖς τε παλαιοῖς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις. Πρβ. καὶ καθηκόντως.

Σπυδρόντως. Ἡσύχ. «Ἡπειγμένως: συντόμως, σπυδρόντως». Φέρεται δ' ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ἡσυχίου καὶ «Ἐπηγμένως: κατασπουδαζόντως», ὅπερ ὁ Σμιδίτιος τρέπει εἰς τὸ «Ἡπειγμένως: κατασπουδασμένως».

Στιλβόντως. Σχολ. Ἀράτ. σελ. 81,29 Βεχκ. «σφόδρα στιλβόντως τὸ φῶς ἀποπέμπει».

Συμφερόντως. Σωραν. σελ. 29,4 «τοῖς μὲν συμφερόντως γιγνομένοις δεῖ συνεργεῖν, τοῖς δὲ ἀσυμφόρως ἀποσυνεργεῖν». Μουσών. σελ. 220,4 Πηρλ. «τῶν εὖ καὶ καλῶς καὶ συμφερόντως προσταττομένων». Πρβ. καὶ Ὁριγ. Τόμ. ΙΔ', σελ. 208 καὶ Τόμ. ΙΘ', σελ. 105 καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 58 καὶ 139 καὶ 163 καὶ 213. Παραδείγματα ἐκ δοκίμων συγγραφέων καὶ τοῦ Πολυβίου μνημονεύονται ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. Ζ', σελ. 1138, γ'.

Συμφωνοῦντως. Πλάτ. Νόμ. σελ. 662, ε «ἀπορος τοῦ ξυμφωνοῦντως ἑαυτῷ λέγειν».

Συναδόντως. Ὁριγ. Τόμ. Γ', σελ. 132 «συναδόντως νόμῳ καὶ προφήταις» (Πρβ. καὶ Τόμ. ΙΘ', σελ. 122 ἢ Τόμ. ΚΕ', σελ. 141). Ἐπιφάν. Τόμ. Β', σελ. 377,24 «συναδόντως ἔλεγε τῷ ἑαυτοῦ κυρίῳ» καὶ σελ. 391,3 «συναδόντως τῇ πρὸς Ἐφεσίους, ὧ Μαρκίων, καὶ ταύτας συνήγαγες» καὶ Τόμ. Γ', σελ. 64,22 «οὐκέτι συναδόντως λέγει» καὶ Δ', α, σελ. 20,20.

Συντελοῦντως. Ἰδε Θησ. Στεφ. Τόμ. Ζ'. σελ. 1467, γ'.

Υγαινόντως. Ὁριγέν. Τόμ. Β', σελ. 101 «ἐξελθόντες αὐτῆς ὑγαινόντως πιστεύουσι». Φέρεται δὲ καὶ γραφὴ «ἐξελθόντες αὐτῆς εἰς κενόν πως πιστεύουσι».